

The Holy See

PORANNA MSZA ŚWIĘTA TRANSMITOWANA NA ŻYWO
Z KAPLICY DOMU ŚWIĘTEJ MARTY

HOMILIA OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA

"Trzy wymiary życia chrześcijańskiego — wybranie, obietnica, przymierze"

Czwartek, 2 kwietnia 2020 r.

[[Multimedia](#)]

Wprowadzenie

Te dni cierpienia i smutku ujawniają wiele problemów ukrytych. Dzisiaj w dzienniku jest zdjęcie, które rani serce — przedstawia bardzo wielu bezdomnych, leżących na parkingu w pewnym mieście, poddanych obserwacji... jest dziś bardzo wiele osób bezdomnych. Prośmy św. Teresę z Kalkuty, aby obudziła w nas poczucie bliskości wobec tak wielu osób, które w społeczeństwie, w życiu normalnym, żyją ukryte, lecz tak jak bezdomni, w czasie kryzysu stają się widoczni w ten sposób.

Homilia

Pan zawsze pamiętał o swoim przymierzu. Powtarzaliśmy to w Psalmie responsoryjnym (por. 105, 8). Pan nie zapomina, nigdy nie zapomina. Owszem, zapomina tylko w jednym przypadku, kiedy przebacza grzechy. Po przebaczeniu traci pamięć, nie pamięta grzechów. W innych przypadkach Bóg nie zapomina. Jego wierność to pamięć. Jego wierność wobec swojego ludu. Jego wierność wobec Abrahama jest pamięcią o obietnicach, jakie uczynił. Bóg wybrał Abrahama, aby przebył pewną drogę. Abraham jest człowiekiem wybranym, był wybrany. Bóg go wybrał. Później w tym wybraniu obiecał mu dziedzictwo, i dziś, we fragmencie Księgi Rodzaju, jest dalszy krok. «Oto

moje przymierze z tobą» (17, 4). Przymierze. Przymierze, które pozwala mu zobaczyć daleko przed sobą swoją płodność: «staniesz się ojcem mnóstwa narodów» (17, 4). Wybranie, obietnica i przymierze to trzy wymiary życia wiary, trzy wymiary życia chrześcijańskiego. Każdy z nas jest człowiekiem wybranym, nikt nie wybiera bycia chrześcijaninem spośród wszystkich możliwości, jakie oferuje mu «rynek» religijny, jest wybranym. Jesteśmy chrześcijanami, ponieważ zostaliśmy wybrani. W tym wybraniu jest pewna obietnica, jest obietnica nadziei, znakiem jest płodność: Abrahamie, będziesz ojcem mnóstwa narodów i... będziesz płodny w wierze (por. 17, 5-6). Twoja wiara będzie kwitła w uczynkach, w dobrych uczynkach, także w uczynkach płodności, wiara płodna. Lecz ty musisz — to trzeci krok — zachowywać przymierze ze Mną (por. 17, 9). A przymierze to wierność, bycie wiernym. Zostaliśmy wybrani, Pan dał nam obietnicę, teraz domaga się od nas przymierza. Przymierza wierności. Jezus mówi, że Abraham rozradował się, wyobrażając sobie, widząc Jego dzień, dzień wielkiej płodności, tego swojego syna — Jezus był synem Abrahama (por. J 8, 56) — który przyszedł odnowić stworzenie, co jest trudniejsze niż dokonanie go, mówi liturgia — przyszedł, by dokonać odkupienia naszych grzechów, aby nas wyzwolić. Chrześcijanin jest chrześcijaninem nie dlatego, żeby mógł ukazywać «wiarę chrzcielną» — «wiara chrzcielna» to papier. Jesteś chrześcijaninem, jeżeli mówisz «tak» w odpowiedzi na Boże wybranie ciebie, jeżeli podążasz za obietnicami, które Pan ci uczynił, i jeśli żyjesz przymierzem z Panem — to jest życie chrześcijańskie. Grzechy popełniane po drodze są zawsze grzechami popełnianymi przeciwko tym trzem wymiarom — kiedy nie akceptuje się wybrania i człowiek «wybiera» samemu licznych bożków, wiele rzeczy, które nie są Boże. Kiedy nie przyjmuje się nadziei w obietnicy, kiedy człowiek idzie, patrzy z daleka na obietnice, także często, jak mówi List do Hebrajczyków (por. 6, 12; 8, 6), pozdrawia je z daleka, ale postępuje tak, że te obietnice dotyczą dziś małych bożków, które sami sobie konstruujemy, i zapomina się o przymierzu, żyje się bez przymierza, jak gdybyśmy nie mieli przymierza. Płodność jest radością, tą radością Abrahama, który ujrzał dzień Jezusa i był pełen radości (por. J 8, 56). To jest objawienie, które dziś daje nam Słowo Boże odnośnie do naszego życia chrześcijańskiego. Oby było ono jak życie naszego Ojca — świadome wybrania, radosne, że zmierza ku obietnicy, i wierne w realizowaniu przymierza.

Modlitwa towarzysząca komunii duchowej

Osoby, które nie mogą przystąpić do komunii św., przyjmują teraz komunię duchową.

O mój Jezu, wierzę, że jesteś prawdziwie obecny w Najświętszym Sakramencie ołtarza. Kocham Cię nade wszystko i pragnę Cię posiadać w mej duszy. Skoro nie mogę przyjąć Cię teraz sakramentalnie, przyjdź duchowo do mego serca. Miłuję Cię już obecnego w moim sercu i łączę się całkowicie z Tobą. Nigdy nie pozwól mi oddalić się od Ciebie.